

I. OGÓLNE INFORMACJE PODSTAWOWE O PRZEDMIOCIE (MODULE)

Psychologia kliniczna dzieci i młodzieży

Tok studiów 2022/2023– 2026/2027

Nazwa jednostki organizacyjnej prowadzącej kierunek:	Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych Varsovia Filia w Rzeszowie
Nazwa kierunku studiów, poziom kształcenia:	Psychologia - Jednolite studia magisterskie
Liczba punktów ECTS	4
Język przedmiotu- polski, angielski, inny	polski
Profil kształcenia:	PRAKTYCZNY
Nazwa specjalności:	-
Rodzaj modułu kształcenia: (wskazać właściwe)	Podstawowy / kierunkowy/ specjalnościowy /obowiązkowy/ fakultatywny / <u>praktyczny</u>
Rok / Semestr:	3/5
Osoba koordynująca przedmiot:	
Wymagania wstępne (wynikające z następstwa przedmiotów):	Podstawowa wiedza z zakresu psychologii ogólnej, umiejętność obserwacji i analizy zachowań człowieka. Studenci powinni być szczególnie uwrażliwieni na problemy dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością.

II. FORMY ZAJĘĆ DYDAKTYCZNYCH ORAZ WYMIAR GODZIN

	Wykład	Ćwiczenia/konwersatorium	Laboratorium	Warsztaty	Projekt	Seminarium	Praktyki	Egzamin / zaliczenie	konsultacje	Suma godzin	Ogółem ECTS
Studia stacjonarne	20	30						4	6	60	4
Studia niestacjonarne	10	20						4	6	40	4

III. METODY REALIZACJI ZAJĘĆ DYDAKTYCZNYCH

Formy zajęć	Metody dydaktyczne -właściwe podkreślić
Wykład/Ćwiczenia	Wykład z dyskusją ukierunkowaną <u>wykład z prezentacją multimedialną</u> case study, metoda sytuacyjna, <u>metoda projektów</u> , <u>dyskusja dydaktyczna</u> Ćwiczenia rachunkowe Ćwiczenia z wykorzystaniem narzędzi informatycznych - edukacyjna gra Gra symulacyjna Drama

	Inne	
IV. PRZEDMIOTOWE EFEKTY UCZENIA SIĘ Z ODNIESIENIEM DO EFEKTÓW KIERUNKU		
Lp.	Opis przedmiotowych efektów uczenia się	Odniesienie do efektu kierunkowego symbol
Wiedza:		
P_W01	Student zna zaburzenia psychiczne z perspektywy psychologii rozwoju uwzględniając wpływ czynników społeczno-kulturowych.	K_W09
P_W02	Student zna specyficzne problemy dzieci z zaburzeniami rozwoju.	K_W11
P_W03	Student zna założenia i możliwości praktycznego zastosowania wybranych nurtów psychoterapii, interwencji kryzysowej, psychoedukacji, poradnictwa i rewalidacji, terapii.	K_W12
Umiejętności:		
P_U01	Student potrafi rozpoznać trudną sytuację dziecka z zaburzeniami rozwoju, przeanalizować ją i dobrać specjalne metod} pomocowe.	K_U15
P_U02	Student potrafi różnicować podstawowe kategorie zaburzeń, objaśnia przyczyny zaburzeń.	K_U17
Kompetencje społeczne:		
P_K01	Student ma świadomość potrzeby współpracy z opiekunami dziecka oraz ze specjalistami innych dziedzin zajmujących się dzieckiem i rodziną.	K_K03
P_K02	Student jest uwrażliwiony na konieczność stałego podnoszenia swoich kwalifikacji i realizowania różnorodnych zadań zawodowych w poczuciu odpowiedzialności za ich wykonanie.	K_K04
V. TREŚCI KSZTAŁCENIA		
Lp.	Wykład:	Odniesienie do przedmiotowych efektów uczenia się
W1	Początki i kierunki rozwoju psychologii klinicznej. Wkład podstawowych kierunków psychologii do psychologii klinicznej.	P_W01 P_W02 P_W03
W2	Przedmiot i zadania psychologii klinicznej dzieci i młodzieży. Znaczenie podejścia rozwojowo-społecznego w analizie zaburzeń psychicznych.	
W3	Ogólne zagadnienia z zakresu psychopatologii. Udział czynników genetycznych i nabytych w etiopatogenezie zaburzeń rozwoju.	
W4	Klasyfikacja zaburzeń rozwojowych. Diagnostyka psychologiczna i psychiatryczna. Kryteria diagnostyczne zaburzeń rozwoju.	
W5	Postępowanie diagnostyczne i terapeutyczne w odniesieniu do dzieci i młodzieży. Specyfika postępowania diagnostycznego i terapeutycznego w odniesieniu do dzieci i młodzieży.	
Lp.	Ćwiczenia	Odniesienie do przedmiotowych efektów uczenia się
T1	Upośledzenie umysłowe. Etiologia: stopnie upośledzenia; możliwości rozwojowe dzieci upośledzonych w różnym stopniu.	P_U 01 P_U 02 P_K 01 P_K 02
T2	Całościowe zaburzenia rozwoju. Autyzm dziecięcy, zespół Aspergera: objawy kliniczne, możliwości rozwojowe dzieci autystycznych, problemy szkolne, pomoc psychologiczno-pedagogiczna.	
T3	Zaburzenia hiperkinetyczne z deficytem uwagi. ADIID - szczególne problemy osobowościowe i społeczne dzieci z ADHD; problemach	

	szkolnych i rodzinnych.	
T4	Zaburzenia emocji - depresja wielka i nerwicowa. Depresja wśród dzieci i młodzieży, problem samobójstw, pomoc psychologiczna.	
T5	Zaburzenia lękowe Lęk społeczny i jego konsekwencje dla rozwoju kariery jednostki. Lęk separacyjny.	
T6	Ostre reakcje na stres, zespół stresu pourazowego. Diagnoza i terapia psychologiczna dzieci w sytuacjach ostrego i przewlekłego stresu psychologicznego.	
T7	Obserwacja i rozmowa psychologiczna podstawowe metody diagnostyki psychologicznej. Behawioralne wskaźniki zaburzonego zachowania w omówionych zespołach chorobowych	

VI. METODY WERYFIKACJI EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Forma zajęć, w ramach której weryfikowany jest EU	Metoda weryfikacji –WŁAŚCIWE WYBRAĆ Egzamin pisemny, egzamin ustny, kolokwium, projekt, prezentacja, referat, esej, inne	Kategoria weryfikowanych efektów uczenia się : wiedza, umiejętności, kompetencje społeczne WŁAŚCIWE WYBRAĆ
Wykład	Egzamin pisemny	wiedza
Ćwiczenia	Kolokwium, udział w dyskusji, analiza przypadku	Umiejętności, kompetencje społeczne

WARUNKI ZALICZENIA PRZEDMIOTU wskazać właściwe

Zaliczenie wszystkich form zajęć przedmiotu (wykłady, ćwiczenia) na podstawie pozytywnej oceny z egzaminu pisemnego, kolokwium, analizy przypadku, udziału w dyskusji

VII. KRYTERIA OCENY OSIĄGNIĘTYCH EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Ocena kształtująca:

a) w zakresie wykładów:

- na podstawie odpowiedzi na pytania dotyczące materiału omówionego na poprzednich wykładach;

b) w zakresie ćwiczeń:

- na podstawie oceny bieżącego postępu realizacji zadań.

1. Określanie i wyjaśnianie studentom celów uczenia się i kryteriów osiągnięcia celów (określenie i wyjaśnienie studentom oczekiwań: nauczyciel wyjaśnia studentom, co będzie podlegało ocenie i tego od nich wymaga).

2. Organizowanie dyskusji, zadawanie pytań i zadań, uzyskując informację na temat procesu uczenia się studentów.

3. Udzielanie studentom informacji zwrotnej, która umożliwi im widoczny postęp w nauce i będzie zawierała odpowiedź na pytania: Co student zrobił dobrze? Co i jak student ma poprawić? Jak student ma się dalej uczyć, aby się rozwijać i robić postępy?

4. Umożliwianie studentom wzajemnego korzystania ze swojej wiedzy i umiejętności (poprzez pracę w grupach i parach, wzajemne nauczanie, ocenę koleżeńską).

5. Wspomaganie studentów, by stali się autorami procesu swojego uczenia się (rozwijanie u studentów wiary w swoje możliwości, motywacji do nauki i zaangażowania, odpowiedzialności za swój proces uczenia się).

Ocena podsumowująca:

Wykład: ocena wiedzy wykazanej na egzaminie pisemnym o charakterze problemowym.

Liczba punktów wymagana do zaliczenia (51% maksymalnej liczby punktów możliwych do uzyskania).

Punktacja/oceny:

91%-100% - bdb.

81%-90% - db. plus

71%-80% - db.

61%-70% - dst. plus

51%-60% - dst.

50% – ndst.

Ćwiczenia:

Na ocenę podsumowującą składają się oceny cząstkowe zdobyte w trakcie ćwiczeń: ocena z kolokwium, analizy przypadku, aktywności w trakcie dyskusji, ocena efektów indywidualnej i grupowej pracy studenta, stopnia przyswojenia wiedzy i opanowania umiejętności oraz osiągnięcia kompetencji zakładanych w przedmiotowych efektach uczenia się.

Liczba punktów wymagana do zaliczenia kolokwium (51% maksymalnej liczby punktów możliwych do uzyskania).

Ocena z ćwiczeń: zaliczony/niezaliczony

VIII. NAKŁAD PRACY STUDENTA – WYMIAR GODZIN I BILANS PUNKTÓW ECTS

Rodzaj aktywności ECTS	Obciążenie studenta	
	Studia stacjonarne	Studia niestacjonarne
1.Udział w zajęciach dydaktycznych z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego i studentów (wykłady, ćwiczenia, konwersatoria, projekt, laboratoria, warsztaty, seminaria) – SUMA godzin – z punktu II	60	40
W tym		
1.1..Udział w zajęciach z bezpośrednim udziałem nauczyciela akademickiego i studentów	50	30
1.2..Egzaminy/zaliczenia - liczba godzin	4	4
1.3..Udział w konsultacjach - liczba godzin	6	6
2. Indywidualna praca własna studenta - liczba godzin – Projekt, esej, studium przypadku, zadanie praktyczne, samodzielne przygotowanie się do zajęć, egzaminów, zaliczeń	40	60
Sumaryczne obciążenie pracą studenta (25h = 1 ECTS) SUMA godzin i ECTS	100 h = 4 ECTS	100 h = 4 ECTS

IX. LITERATURA PRZEDMIOTU ORAZ INNE MATERIAŁY DYDAKTYCZNE

Literatura podstawowa przedmiotu:

Psychologia kliniczna dzieci i młodzieży (2020). Red. I. Grzegorzewska, L. Cierpiałkowska, A.R. Borkowska. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN SA

Sęk. H.(2001). Wprowadzenie do psychologii klinicznej. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe SCHOLAR Strelau. J.(2000). (red) Psychologia - podręcznik akademicki, t. 1. Gdańsk: GWP DSMV ICD11

Remberk B.(red). (2020). *Zaburzenia psychiczne u dzieci i młodzieży*, Wydawnictwo PZWL

Klasyfikacja zaburzeń psychicznych ICD-10; ICD-11; DSM-V

Literatura uzupełniająca przedmiotu:

Kendall. P. C.(2004). Zaburzenia okresu dzieciństwa i adolescencji. Gdańsk: GWP Marcelli. D.(2013). Psychopatologia wieku dziecięcego. Wrocław: Urban&Partner

Gałecki P, Szulc A. (2020) Psychiatria, Wydawnictwo: Edra Urban and Partner

McWillimas N., Lingiard V. (2019). Podręcznik diagnozy psychodynamicznej. PDM-2. Wydawnictwo: UJ

Inne materiały dydaktyczne: